

Najveća tajna podmorja

U Jadranskom moru uočena je neobična seizmička aktivnost. Tim znanstvenika poslan je podmornicom istražiti pojavu. Što će im se sve dogoditi i koje će strašne istine spoznati...

Dok su prve zrake sunčeve svjetlosti obasjavale uvalu, na pristaništu je stajalo pedesetak ljudi. Na obali je zapuhao vjetar. Bilo je hladno. Kada je zvonik crkve preko brijega otkucao sedam sati, ljudi su počeli ulaziti u čamce i brodiće. Svi su bili u odijelima ili u bijelim kutama. Iza njih nastupalo je desetak vojnika. Svi zajedno polako su se otisnuli prema nekoj plutajućoj masi na površini Jadranskoga mora.

Kada su doplovili, uvidjeli su da je to zapravo samo vrh velike podmornice. Otvorili su okrugla vrata i spustili se unutra. Dočekali su ih povici dobrodošlice. Jedan od ljudi u bijelim kutama povukao je ostatak svojih ljudi u veliku konferencijsku dvoranu. Kada su svi u bijelom ušli, zatvorili su vrata. Na stolici na čelu dugog stola sjedio je zapovjednik podmornice: kapetan Maurice Chezan. Hladno je gledao u visokog muškarca prosijede kose koji je sjedio nasuprot njemu.

-Sjedite- prozbori kapetan nakon duge šutnje. Svi mladići, djevojke i odrasli u bijelom posjedaju.

-Kapetane, svi iz mog tima su tu. Je li došlo do kakve promjene plana za koju bih ja trebao znati?- upita čovjek nasuprot kapetanu.

-Da, samo mi ćemo istraživati, ne druge podmornice. I imate samo dva dana- reče kapetan i namrgodi se.

-Ali, mi nemamo dovoljno...

-Znam, resursa. Morat ćete se snaći. Za tri sata bit ćemo na odredištu, dotad se pripremite.

Kada je to izrekao, kapetan se ustao i krenuo prema vratima. Nakon par minuta ustali su se i ostali članovi tima i krenuli prema spavaonicama. Jedino je muškarac na začelju stola ostao sjediti. Izvadio je iz kute kemijsku olovku i potpisao se na dokument službenog izgleda kojeg mu je ostavio kapetan. Muškarac se zvao August Campri.

... nakon par sati...

U laboratoriju unutar podmornice za stolovima su se nalazili brojni mladi genijalci. Uglavnom su čitali, ali poneki su i gledali na veliki, zlatom uokviren, ekran na zidu. Na njemu se prikazivala neka čudnovata mreža. Bio je to prikaz Jadranskoga mora iz satelita. Uskoro se iz zvučnika čuo glas kapetana:

-Za nekoliko minuta bit ćemo na odredištu, neka se tim A 11 javi na palubu. Svi ostali neka ostanu u sobama. Inženjeri i mehaničari, pripremite se za daljnje upute.

U sobu je potom ušao August. Poveo je svoj tim prema palubi. Svi su bili neuobičajeno veseli. Kada su stigli na palubu, kapetan je rekao:

-Vi možete izaći ili želite još pogledati ekran?

-Ne, vidjeli smo u laboratoriju sve što nas je zanimalo, hvala. Idemo, krenite da stignemo ovo obaviti do sumraka- poviče August svom timu. Polako su krenuli prema svlačionici.

Kada su svi na sebi imali ronilačka odijela, boce s kisikom, svjetiljke i radio prijemnike, polako su se, jedan po jedan, otiskivali u more. Raspršili su se po velikom morskom dnu. Zaista je tamo bilo jako toplo, ali se nije vidjelo odakle ta toplina dolazi. Satima su tako kupili kamenje i tragali za izvorom topline, a onda su se, poraženi, opet morali vratiti na podmornicu.

... na palubi, nakon neuspjelog traganja...

-Ne znam odakle ta toplina dolazi, ekran pokazuje određenu aktivnost, ali gdje... to ne znam- reče August stojeći licem okrenut kapetanu.

-Možda je to pod određenim slojem pijeska, zemlje ili već nečega.

-Nemoguće. Ali, možda je ispod neke litice ili stijene? Da, to mi daje ideju... - progovori August i otrči do laboratorija.

-Ah, ljudi znanstvenici- promrmlja kapetan tiho.

... u laboratoriju...

U laboratorij je utrčao August, bez daha i umoran.

-Brzo, provjerite još jednom područje, ali ovaj put pojačajte radijus. Hajde, moramo stići prije no što padne noć.

-Evo, profesore, upravo provjeravamo- odgovori mu jedan od mladića. Nekoliko minuta svi su gledali u ekran. U početku se ništa nije vidjelo, ali se nakon par sekundi uočila mala zelena mrlja na ekranu. Svi su se pogledali.

-Hajde, što čekate... neki znak ili da vas zamolim? Jurite!- uzvikne profesor i potrči prema palubi. Ostali su isprva krenuli polako, ali su kasnije požurili.

...nakon sata, napokon u moru, petsto metara zapadno od prvobitnog položaja...

More je, ako je to moguće, bilo još toplije. Ronioci su uočili kako iz male pukotine u vodu štrcaju velike količine magme koja je potom padala na dno i pretvarala se u kamenje. Ribe su odmicala što je dalje moguće od sve te topline. Uskoro se počelo naglo gubiti svjetlo. Ronioci su se, s uzorcima koje su pokupili, vraćali na podmornicu.

...na palubi, nakon pet minuta...

-Što ste našli?!- uzvikne kapetan raširenih očiju.

-Kao što sam rekao, našli smo i zlato, nije neočekivano. S obzirom na temperaturu i činjenicu da magma vadi van metale iz Zemljinog plašta i kore, zlato baš i ne čudi- progovori August smiješeći se.

-Pa, onda je misija gotova, pretpostavljam, ili još nešto trebate iz morskih dubina?

-Ne, mislim da se nitko od mojih, uključujući i mene, tamo ne želi vratiti, jednostavno je prevruće- reče August i sjedne u udoban naslonjač u kontrolnom centru. Soba u kojoj se nalazio bila je uokvirena zlatnim zavjesama na kojima je bio otisnut grb Republike Hrvatske. Pokraj velikog ekrana nalazio se kapetanov stol. Odatle se mogla vidjeti cijela soba.

-Tvoji ljudi istražuju ono vaše kamenje, zar ne?- upita kapetan.

-Da.

Uskoro August ustane i krene put svojih odaja.

...nakon deset dana, u zgradi Instituta Ruđer Bošković...

Vrata su se otvorila. Kroz njih su prošla još dva učenika i jedan odrastao muškarac. Odaja u kojoj su se nalazili bila je velika i bijela. Bila je jako visoka. Muškarac je bio u crnom. Učenici su bili odjeveni u bijele kute. Vani je bilo oblačno. Muškarac nešto promrmlja ovoj dvojici i oni odu, ostavljajući za sobom tišinu. Nasuprot muškarcu stajao je August.

-Auguste, tvoje istraživanje urodilo je plodom. Predstavlja veliki napredak svim geolozima, biologima, kemičarima... svima.

-Zašto, što ste otkrili?

-Obzirom na područje gdje je lava počela izlaziti i na sastav kamenja kojeg je tvoj tim donio, otkrili smo da...

-Što?

-Da će na području Jadranskoga i Sredozemnoga mora nastati novi kontinent.

Kristijan Kokor, 7. a